

Se poate deduce din legea precedentă o metoda generală ce s-ar putea aplica la prepararea tuturor sărurilor nesolubile.

Așa sărurile de potasiu și de sodiu și azotați fiind totuși solubile; dacă va voi căine-va a prepara o sare nesolubilă, o sare de potasiu va da acidul, și un azotat sau va da baza; așa spre a dobândi carbonatul de plumb, se va amesteca carbonatul de sodiu cu azotatul de plumb, și se va dobândi un precipitat de carbonat de plumb: $\text{Na}_2\text{CO}_3 + \text{PbO} \cdot \text{AzO}_5 = \text{PbO} \cdot \text{CO}_2 + \text{Na}_2\text{O} \cdot \text{AzO}_5$. Și iarăși, spre a prepara fosfatul de plumb care este o sare nesolubilă, se va amesteca dizoluția de fosfat de sodiu și de azotat de plumb.

Principii ce s-au scris mai sus se aplică numai la sărurile solubile care, printre un număr îndoit, pot produce un compus nesolubil, și la toate sărurile ce formează prin descompunerea lor cea rășinăoasă o sare nouă mai puțin solubilă decât sărurile ce rezează.

Este-va esemplu ce vom aduce aici vor arăta înfluența ce are diferența de solubilitate în descompunerea rășinăoasă a sărurilor.

Kind se amestecă o dizoluție de sulfat de magnezie cu o dizoluție de sare ordinară, și se concentrează amestecul prin fierbere, atunci se vede că se depune numai deit în lichorile ce fierb niște cristale de clorură de sodiu; sulfatul de magnezie rămâne în apele mame, și cristaliză pe urmă prin răcire.

Între cele patru săruri ce pot exista să se aibă naștere în lichoare, adică sarea ordinară, sulfatul de magnezie, clorurul de magneziu, și sulfatul de sodiu, cea mai puțin solubilă la căldură este clorurul de sodiu; de aceea se și depune.

Rezultatul este deosebit, dacă, în loc de a pune să fierbă o dizoluție de sare ordinară și de sulfat de magnezie, se va lăsa de sine la fier: sulfatul de sodiu cristaliză mai întâi, și apoi rămân peșine clorurul de magneziu. Între sărurile ce se pot socoti că se află